

[Ruth Olsen.]

indeholde en regel om et strafgebyr på 2 pct., mindst 50 kr., ved betaling efter de første 7 dages frist. Det vil som regel blive en meget, meget høj strafrente, hvis det beløb skal fungere som en slags morarente. Jeg synes, den er uacceptabelt høj, medmindre man måske kunne gøre det sådan, at den blev fratrukket i pantegælden.

Men i øvrigt er vi velvilligt indstillet til lovforslaget.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg takker samtlige ordførere for tilslutning til lovforslaget. Det var med forskellige bemærkninger fra de enkelte ordførere, og jeg vil prøve at tage et par af dem op.

Jeg vil begynde med hr. Hjortnæs, som efter min mening med rette pegede på, at vi skal drøfte i udvalget spørgsmålet, om indbetaling til postvæsenet er endelig og bindende. Hr. Gudme var inde på det samme og nævnedes, at det i virkeligheden var et spørgsmål, som sorterer under ministeren for offentlige arbejder. Hvis vi skal have det med ind i lovforslaget, kommer vi ikke uden om en ændring af postloven, og det er i hvert fald ikke noget, jeg uden videre kan tage på mig. Men jeg er villig til at drøfte det med ministeren for offentlige arbejder.

Hr. Hjortnæs nævnedes et eksempel på, at manglende betaling af nogle få hundrede kroner medførte tvangsauktion. Jeg er enig med ham i, at det er meget uheldigt, at sådan noget kan ske. Kan vi afværge det — og jeg håber, at loven her, når den gennemføres, medvirker hertil — er det godt.

Hr. Thestrup gav også tilslutning og nævnedes ligesom hr. Gudme dette her med tinglysningslisterne. Jeg er glad for, at hr. Thestrup med den erfaring, han har som dommer, siger, at de ingen betydning har. Men så er det lidt vanskeligt at give tilslutning til hr. Gudme, som modsat hr. Thestrup — og hr. Gudme har jo også erfaring — mener, at de har betydning. Jeg gad dog vidst, om en afvejning af besvær og omkostninger og ulempe ved at lave disse lister ikke fører til, at det er for dyrt at lave dem, nyttevirkningen taget i betragtning. Det er jo et kolossalt arbejde for hvert enkelt dommerkantor at lave disse lister, hænge dem op osv., og hvor tit er der nogen der

standser og ser dem? Jeg har aldrig personlig, når jeg passerede dem, gjort mig den ulejlighed at se, hvad der står i tinglysningslisten. Jeg synes, det er meget nemmere at slå op i Statstidende.

Hr. Thestrup spurgte også — og det var hr. Gudme også inde på — om vi overvejede at lave et centralregister. Nu har vi jo et registerudvalg siddende, hvor justitsministeriet er repræsenteret, og det er givet, at man også dér drøfter dette problem. Jeg kan dog ikke sige, at det er med optimisme, vi i justitsministeriet overvejer disse ting, for erfaringerne fra Sverige er, at det er meget, meget kostbart, og at der ikke rigtig er noget rimeligt forhold mellem fordele og ulemper i dette forhold heller. Men der kommer på et eller andet tidspunkt en betænkning, som fortæller os, hvilke resultater man er kommet til.

Fru Nathalie Lind gav også tilslutning, men nævnedes ligesom hr. Gudme problemet om, hvorvidt det er rimeligt at lade loven få virkning for allerede udstedte pantebreve. Jeg forstod det sådan, at både hr. Gudme og fru Nathalie Lind accepterede, at det var rimeligt. I den forbindelse synes jeg jeg vil sige til fru Ruth Olsen, at hvis vi skal udstrække debitorbegunstigelsen ud over det, forslaget går ud på, bliver det mere betænkeligt at lade loven få virkning for allerede udstedte pantebreve. Det synes jeg man skal tænke på, før man går ind på overvejelser herom.

Så havde fru Nathalie Lind en lille triumf, idet hun gjorde opmærksom på, at der ikke i bemærkningerne til lovforslaget er henvist til, at vi foreslår bestemmelsen om, at pantebreve forfalder ved ejerskifte, ændret, sådan at de normalt ikke forfalder. Jeg vil dog hertil sige, at det altid har været en deklaratorisk regel, og at den meget, meget ofte fraviges i praksis. Jeg vil næsten tro, at det snarere er reglen, at den fraviges. Det er der stadig væk adgang til, det er stadig væk en deklaratorisk regel. Men når intet er aftalt, er det altså meningen, at pantebrevet fremtidig ikke skal forfalde ved ejerskifte. Det har hele tiden været muligt for justitsministeriet administrativt at blande sig heri.

Ja, jeg tror ikke, jeg skal gå videre. Jeg vil blot sige, at vi også har overvejet spørgsmålet om tvangsauktionsklausuler, som hr.